

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ • 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ • 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ • 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ • 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΣΙΟΥ 56

ΤΗΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ

ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ | ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 61

Η ΠΑΝΔΩΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΟΥΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

‘Αλλά και τότε θα διαστάσετέ να το κάνετε αυτό. Ω! όχι! όχι! Μόνον όταν έχετε απόλυτον βεβαιότητα ότι το

‘Ενώ περιεργάζετο τον κόμβον η Πανδώρα, άσυνειδήτως και άκουσίως έλυσεν αυτόν.

τέλος πάντων το κουτί, μισοαποφασισμένη να το ανοίξη, εάν θα μπορούσε.

Πρώτα-πρώτα, προσεπάθησε να το μετακινήση, αλλά δεν ήμπαρσε γιατί ήταν βαρύ πολύ βαρύ, για τις μικρές δυνάμεις της Πανδώρας. Τότε έσχήκωσε μίαν από τις γωνιές του κουτιού μερικά δάχτυλα επάνω από το πάτωμα, και το άφισε να καταπέση πάλιν με πάταγον. Τής έφάνη ότι κάποιο αντικείμενο μετακινήθη μέσα στο κουτί. ‘Ετένωσε το αυτί της για νακούση καλύτερα. ‘Ακουσε κάποιον ψίθυρον λιποθυμισμένον. Μήπως ήπατώντο ταυτιά της; μήπως ο ψίθυρος αυτός προήρχετο από τους καλμούς της καρδιάς της; Τώρα ή περιέργειά της ξαναήλθε πλέον μεγαλυτέρα.

‘Εσχήκωσε το κεφάλι της και το βλέμμα της έπεσε επάνω εις τον χρυσόν κόμβον, του οποίου απεφάσισε να εύρη τις δύο άκρες.

Τον έπιασε στα χέρια της και προσεπάθησε να εύρη την

λήσιν του. ‘Εκείνην την στιγμήν ακριβώς, μιά φωτεινή δέσμη ήλιακών ακτίνων εισώρμησε από το παράθυρο και έπλημύρωσε το δωμάτιο, όπου ή Πανδώρα επάλευε να κατανικήση την περιέργειάν της· συγχρόνως εις ταυτιά της εκτόπησαν οι χαρούμενες φωνές των παιδιών που έπαιζαν έξω, και ίσως ανάμεσα σαυτές και ή φωνή του ‘Επιμηθέως. Δεν ήτο λοιπόν προτιμώτερον ναφίση το κουτί, που την έτυρανούσε τόσο πολύ και να τρέξη και αυτή έξω να πηδήση, να γελάση, να τρέξη, ευτυχισμένη, μαζί με τα άλλα παιδιά;

‘Αλλ’ εν τώ μεταξύ, τα δάκτυλά της έπαιζαν επάνω στο κόμβο. Το βλέμμα της τυχαίως έπεσον επάνω σε μίαν από τας μορφάς, που ήσαν σκαλισμένες επάνω στο κουτί, και ή όποια τής έφάνη ότι την άγριοκυττάζε.

—Νά ένα πρόσωπο, που με άγριοκυττάζει· ειπεν ή Πανδώρα. ‘Ας κυττάξω εάν χαμογελάει καθόλου γι’ αυτό που σκέπτομαι να κάνω.

‘Αλλ’ ακριβώς εκείνην την στιγμήν, χωρίς να το καταλάβη, έδωσε μίαν ώθησιν εις τον κόμβο, ή όποια ειχε θαυμάσιον αποτέλεσμα· το χρυσό σχοινί έπεσε κάτω στο πάτωμα και το κουτί πλέον ήτο εύκολον ν’ ανοίξη.

—‘Ωχ! τώρα τα έχω άσχημα, ανέκραξεν ή Πανδώρα

Τι θα ειπή ο ‘Επιμηθέος; Και πώς θα ξαναδέσω τον κόμποντόρα; Προσεπάθησε να ξαναδέσση τον κόμβον, αλλά δεν το κατώρθωσε. ‘Ηθέλησε να επάνα φέρη στη μνήμη της, το σχήμα του κόμπου· αλλά και αυτό δεν κατώρθωσε. ‘Ωστε ήτο υποχρεωμένη να αφήση το κουτί έτσι όπως ήτο μέχρις ότου επιστρέψη ο ‘Επιμηθέος.

—‘Αλλ’ όταν θα ιδή τον κόμβον, άμέσως θα υποθέσθω ότι εγώ τον έλυσα, ειπεν ή Πανδώρα. Πώς λοιπόν θα

Τι θα ειπή ο ‘Επιμηθέος; Και πώς θα ξαναδέσω τον κόμποντόρα; Προσεπάθησε να ξαναδέσση τον κόμβον, αλλά δεν το κατώρθωσε. ‘Ηθέλησε να επάνα φέρη στη μνήμη της, το σχήμα του κόμπου· αλλά και αυτό δεν κατώρθωσε. ‘Ωστε ήτο υποχρεωμένη να αφήση το κουτί έτσι όπως ήτο μέχρις ότου επιστρέψη ο ‘Επιμηθέος.

Τής έφάνετο δει από μέσα από το κουτί της έλεγαν: “Ανοίξέ μας καθήμενη Πανδώρα· ανοίξέ μας και θα παίξομε μαζί”.

—‘Αλλ’ όταν θα ιδή τον κόμβον, άμέσως θα υποθέσθω ότι εγώ τον έλυσα, ειπεν ή Πανδώρα. Πώς λοιπόν θα

μπορέσω να τον καταπέσω, ότι ούτε καν εκύτταξα μέσα στο κουτί;

Και άμεσα της ήλθεν η εξής ένοχος ιδέα: αφού το άνοιξα και το άνοιξα το κουτί, γιατί και να μην κυτάξω τί έχει μέσα; "Ω! τρελλή Πανδώρα, κακό κορίτσι! Ο φίθυρος εξηκολούθει να περνά τα τοιχώματα του κουτιού της έφαινετο ότι ήκουε από μέσα να της λέγουν:

"Ανοιξέ μας, Πανδώρα. Θα παίξουμε μαζί, ώμορφα και χαρούμενα παιγνίδια.

"Αλλά, άνοιξέ μας μια ώρα άρχητερα".

—Μά τι να συμβαίνει άραγε, ήρχισε πάλιν να ερωτά η Πανδώρα. Είνε άραγε ζωντανά αντίκειμενα μέσα στο κουτί; "Ω! ναι, ναι, αφού άκούω τις φωνές των. Θα σκύψω να ιδώ" έτσι ένα μόνον βλέμμα θα ρίξω, και έπειτα πάλι θα κλείσω το κουτί. Δεν πιστεύω να είναι και κακό πράγμα αυτό που θα κάνω!

"Αλλά είναι πλέον καιρός να σάς εκθέσωμεν δι' όλίγων, τι έκαμνεν εν τώ μεταξύ ο Έπιμηθεύς εκείνη την ήμεραν, ως είπομεν άνωτέρω, δια πρώτην φοράν ο Έπιμηθεύς πήγαινε δια να παίξη μόνος χωρίς να άκολουθήται από την Πανδώραν και δι' αυτό ο Έπιμηθεύς δεν ήμπόρεσε να ευχαριστηθή παιγνίδι.

Ούτε γλυκό σταφύλι ήμπόρεσε να εύρη εκείνην την ήμεραν, ούτε γινόμενα σύκα.

Με λίγα λόγια εκείνην την ήμεραν ο Έπιμηθεύς υπήρξεν δύσθυμος, μελαγχολικός, οι δέ φίλοι του δεν ήξευρον πού να αποδώσουν την δυσθυμίαν ταύτην. "Αλλά μήπως και αυτός ο ίδιος, ήξευρε διατί μετεβλήθη έτσι; Διότι, μη λησμονείτε ότι η έποχή κατά την οποίαν άρῶσιν οι δύο ήρωές μας, ήτο η ευτυχαστέρα δια τους ανθρώπους. Είς το τέλος άπεφάσισε να επιστρέψη εις το σπίτι" αλλά προηγουμένως ήθελε να εύρη κάτι τι με το όποιον θα ηύχαριστε την Πανδώραν. Έμάχυσσε λοιπόν τα ώραίωτερα άνθη των άγρών καθώς και τριαντάφυλλα, και με αυτά έπλεξεν ώραίωτα στεφάνι, το όποιον θα απέθετεν κρυφά επί της κεφαλής της Πανδώρας.

Τώρα πλέον τον ούράνιον θόλον έσκέπασαν ύπερμεγέθη μαύρα, άκανονίστου σχήματος σύννεφα, τα όποια έκυνηγοῦντο άναμεταξύ των" ο ήλιος όμως εξηκολούθει άκόμη να ρίπτη τας θερμάς του ήλιακάς ακτίνας. Την στιγμήν πού ο Έπιμηθεύς πατούσε το κατώφλι του σπιτιού του, ένα άμυδρο σκότος έκάλυψε τα πάντα και προσέδωκε πένθιμον όψιν εις την γήυν φύσιν.

Είσήλθεν ήσυχα ήσυχα, διότι ήθελε, να γλυστρήσῃ τα βήματά του πίσω από την Πανδώραν και αϊφνίδιως να της φορέσῃ το λευλουδένιο στεφάνι, πριν αυτή άκόμα έννοήσῃ την άφίξιν του. Την στιγμήν πού εισήρχετο, το κακό κορίτσι έφερε την χείρα της προς το σκέπασμα του κουτιού και ήτο έτοιμο να το σηκώσῃ. Έάν εκείνην άκριβώς την στιγμήν, ο Έπιμηθεύς έβγαζε φωνήν φρίκης και τρόμου δια την πράξιν της Πανδώρας, αυτή άναμφιβόλως θα κατέβαζε το χέρι της και ίσως έτσι το μοιραίον μυστήριον του

Ο Έπιμηθεύς έμάχυσσε τα ώραίωτερα άνθη με τα όποια έπλεξε χαριτωμένο στεφάνι δια την Πανδώραν.

κουτιού, να μη έγινετο γνωστόν εις τον κόσμον.

"Αλλά" ο Έπιμηθεύς όστις τόσον πολύ άντέτεινε εις το άνοιγμα του κουτιού, εν τούτοις και αυτός έκρυπτεν κίποιαν περιέργειαν, ήθελεν και αυτός να γνωρίσῃ τέλος πάντων το μυστηριώδες περιεχόμενον του κουτιού. Βλέπων ότι η Πανδώρα ήτο άποφασισμένη ναποκαλύψῃ το μυστήριον, δεν ήθέλησε μόνη αυτή να γνωρίξῃ το περιεχόμενον.

"Έπειτα, έσκέφθη, ότι εάν το κουτί περιέχῃ τίποτε δώρα παλύτιμα η ώραία δεν είναι δικαίον να τα πάρῃ όλα η Πανδώρα.

Αυταί αι σκέψεις του Έπιμηθεύς είναι εξ ίσου συνένοχον με τας της Πανδώρας και δια τούτο, όταν βλασφημώμεν την Πανδώραν δια το κακό που η περιέργειά της έφερεν στον κόσμον, πρέπει όμοίως να καταρώμεθα και τον Έπιμηθεά. Την στιγμήν, πού η Πανδώρα έσήκωσε το καπάκι του

κουτιού, πυκνόν σκότος έσκέπασε το δωμάτιον, διότι τα σύννεφα πλέον είχαν σκεπάσει τον ήλιον, σαν να τον είχαν θάψει ζωντανόν. "Αλλά η Πανδώρα, από το φοβέρό της πάθος, δεν έβλεπε τίποτε από όλα αυτά" έσήκωσε το καπάκι και άνεσκήκωθη για να ιδῇ το περιεχόμενον του κουτιού.

Πάραυτα ένας θόρυβος βαρῦς ήκούσθη μέσα στο κουτί, σαν να βγήκεν από αυτό σμήνος πολυάριθμον πτερωτών ζώων, τα όποια επί αϊδώνας ήσαν κλεισμένα εκεί μέσα και έσπευσαν να έλευθερωθῶν μόλις είδαν το κουτί άνοικτόν. Συγχρόνως η Πανδώρα ήκουσε τον Έπιμηθεά, ο όποιος σχεδόν κλαίων έφώναζε.

"Ωχ! έσταμπήθηκα" ποίος μέστ'ιμπερς! "Αχ! Τρελλή Πανδώρα! γιατί άνοιξες το κακό αυτό κουτί; Η Πανδώρα άφησε να καταπέσῃ το καπάκι και έσκήκωθη βιάως, για να ιδῇ τι είχε συμβῆ εις τον Έπιμηθεά. Τα σύννεφα είχαν σκοτινιάσει τόσο πολύ το δωμάτιον, ώστε η Πανδώρα δεν ήμπόρεσε να διακρίνῃ τι συνέβαινε και πού εύρισκετο. Όταν όμως συνήλθεν διέκρινεν ένα σμήνος από μικρά πτερωτά όντα, με πτερὰ νυκτερίδος και με ύψος άγριον να έπέρευται έναντίον της. Η Πανδώρα δεν ήργησε και αυτή να έκβάλλῃ κραυγάς πόνου και τρόμου. "Ένα από αυτά τα πτηνά έκάοισεν επάνω εις το μέτωπό της και ήρχισε να την τσιμπάῃ" άλλ' ευτυχώς έτρεξεν ο Έπιμηθεύς, ο όποιος έδιώξε το πτηνόν.

"Εάν έχετε επιθυμίαν να μάθετε τι ήσαν τα πτερωτά αυτά τέρατα τα όποια εξέφυγαν από το κουτί, σάς λέγω ότι ήτο αυτή η ίδια οικογένεια των επιγειών κακῶν, τα όποια από της έποχής εκείνης κατατρέχουν τους ανθρώπους. "Ήσαν τα κακά πάθη, η Άσθένεια, ύφ' όλας τας μορφάς της: αι Λύπαι, τα Δυστυχήματα, η Κλοπή. Είς μίαν λέξιν, τα κακά, πού από τότε κατατρέχουν την ψυχὴν και το σώμα του ανθρώπου, είχαν κλεισθῆ μέσα σ' εκείνο το κουτί και είχαν παραδοθῆ προς φύλαξιν εις την Πανδώραν και τον Έπιμηθεά. Έάν οὔτοι έφύλαττον το κουτί αυτό με πιστότητα, σήμεραν ο κόσμος θα ήτο πανευτυχής" κανείς δεν θα είχεν αίτιον να λυπηθῇ κανένα παιδάκι δεν θα έχυνε και το παραμικρότερο δάκρυ.

(*Επεται συνέχεια)

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

—Και ποίαν λοιπόν άτιμίαν έκαμες εις το τέλος; . . . διέκοψεν όλίγον βαρβάρως ο Λεομάρ.

—Τα παιδιά έκοιμούντο, πολύ κουρασμένα και ίσως. . . πώς να το πώ; . . . όλίγον. . . όλίγον εις μίαν κατάστασιν, την οποίαν επιβάλλει ο Μωάμεθ.

—Τολμάς λοιπόν, άδιάντροπε να πῆς πώς το κορίτσι μου ήτο μεθυσμένο; . . . έφώναξεν ο Λεομάρ. Έάν το έκαμες αυτό, δυστυχῆ, πρέπει να λείψῃς απ' εδῶ άμεσα, γιατί άλλοιώς. . .

—Δεν λέγω τίποτε, φίλε μου, μόνον ότι έκοιμώντο! . . . Τότε υπέρισχυεν η συνείδησίς μου. . . Πήγα τους κατήγχεϊλα. . . αυτό ήτο το καθήκον μου. . .

—Κανάγια, ! . . . διέκοψε τρελλός από τον θυμόν του ο Όελ, κανάγια, παρέδωσες τα παιδιά μας εις τον παππούν εκείνον, τον ψεύτικον; . . . Πού τα πήγε λοιπόν; . . . μήπως του έχρειάζοντο και οι τρεις; . . . τα δύο παιδιά τα πήρεν ίσως δια τον τόκον της μικράς, α; . . . "Ω, δεν θα πάῃ όμως έτσι αυτή η δουλειά! Θα ιδούμε, παραδάκι μου! θα ιδούμε!

—Και ο ναύαρχος επίσης θα τα ζητήσῃ, τα παιδιά διέκοψεν ο Τρουρκιάρ. Ο άνεπίός μου Σιδηρόσυρμας είναι εις την ύπηρεσίαν του" ο ναύαρχος δεν θα επιτρέψῃ βέβαια να του πέρνουν οι Έγγλέζοι τα παιδιά από τα πλοία! . . .

Ο Λεομάρ δεν εϊμπορούσε να όμιλήσῃ, αλλά έδείκνυεν την γρονθίαν του εις τον άθλιον αϊδεσιμώτατον, ο όποιος ήρχισε τώρα να φοβήται.

—Μην παραφέρεσθε έτσι, κύριοι. . . ο θυμός είναι σαν τον άφρό της μπύρας πού εξετιμίζεται χωρίς να μᾶς δροσίξῃ. . . Τα παιδιά, όταν εύρίσκοντο εις το σπίτι μου, ήσαν ώχυρωμένα" στα άληθινά.

—Και έκαμαν πολύ καλά τα καυμένα.

—Νομίζετε; Για" σκεφθήτε όλίγον ότι προς χάριν των εγώ έχασα την υπόληψίν μου, έλεηλατήθην, κατεστράφη! οι προστάται μου με θεωροῦν συνένοχόν των! . . . Τα βιβλία μου, τα ποτά μου, τα εργαλεία μου, τα επιπλά μου έχρησιμευσαν δι' αυτούς ως όχυρώματα! . . . Και εγώ εϊμαι κατεστραμμένος! . . .

—'Αλλά τα παιδιά, τα παιδιά τί έγιναν;

—Έφυγαν από το τουρκικό νεκροταφεϊο. . . Ο κατηραμένος εκείνος Μανωλιός τα παρέσυρε μαζί του εις το βουνό η άλλου πουθενά. . . βρέθηκαν οι παντόφλες της μικράς, δηλαδή αι ιδιές μου, άλλου η μιά και άλλου η άλλη, και έτσι δεν θα ζητήσω τίποτε δια τις παντόφλες μου. . .

—Πώς; . . . Πώς; τι ήλθες λοιπόν να μᾶς ζητήσῃς; ήλθες να σε πληρώσωμεν διότι παρέδωσες είτε έπωλήσες τα παιδιά; . . . Δεν εντρέπεσαι σωματέμπορε; . . . έμούγκρισεν ο Λεομάρ. . .

—'Ετσι λοιπόν με εύγνωμονείτε δια τους κόπους, πού κατέβαλα δια να περιμαζεύσω τα παιδιά σας και να σάς φέρω και ειδήσεις των; . . . είπε με δακρυσιμενα μάτια ο αϊδεσιμώτατος. . . 'Αλλοίμονον! πρέπει να παραδεχθῶ ότι η άχαριστία των ανθρώπων είναι τόσο μεγάλη;

—Δεν θέλομεν να σε άκούμε! γκρεμίσου απ' εδῶ, παλγάνθρωπε! . . .

—'Αλλά θέλω εγώ να σάς όμιλήσω, είπε θυμωμένος ο φαρμακοποιός - παπᾶς και ήλθα να μου πληρώσῃτε όσα εξόδευσα για τα παιδιά. Να, σάς έφερα και την σημείωσιν.

—Τι; τι; είπαν μαζί όλοι.

—Πιστεύω να τακούσατε, είπεν ο Χάουκινς" σᾶς φέρω την σημείωσιν δια τις ζημιές πού μου έπροξένησαν οι προστατευόμενοι σας. . . Έγώ ξέρω ότι όποιος σπάζει κάτι τι το πληρώνει" και σεξ είθετε πολύ τίμιοι ώστε να μη καταδεχθῆτε να φάτε το δικαίον ενός δυστυχούς, πού έπτώχευσε εξ αίτίας των παιδιών σας. . . Τα εξετιμησᾶ όλα ακριβώς χωρίς να προσθέσω ούτε ένα λεπτό παραπάνω" βλέπετε λοιπόν ότι δεν θέλω να σᾶς άδικήσω! . . .

Και συγχρόνως, ο αϊδεσιμώτατος έβγαλεν από το θυλάκιον του ένα κύλινδρον χάρτινον, τον όποιον εξεδίπλωνε, εξεδίπλωνε και τελειωμό δεν είχεν. . .

—Και νομίζετε, είπεν ο Όελ έκκληκτος, ότι θα σᾶς τα πληρώσωμεν όλα αυτά; . . . 'Αλλά τίποτε δεν παραγγείλαμε και τίποτε δεν έσκάσαμε ημεϊς τουλάχιστον. . . Και αφού λέγετε πῶς τα παιδιά μας τα έσπασαν και σε εξημίωσαν, τότε πήγαινε να τα πάρῃς από τον παππού τους, εις τον όποιον τα παρέδωσες. . .

—Δηλαδή, είπεν ο αϊδεσιμώτατος, για να το είπούμε εῤαστερα άρνείσθε να πληρώσετε τα έξοδα αυτά. . . Τότε θα με άγακάσετε να είδοποιήσω κανένα κλητήρα και ύστερα βλέπομεν. . .

Άκράτητα γέλοια υπεδέχθησαν την άπειλήν αυτήν του μίστερ Χάουκινς.

—Και θα κάμῃς κατασχασιν του «Μπαγιάρ» δεν είναι έτσι; Βρέ άνθρωπε του Θεού, άντι να κάμῃς τόσα έξοδα και τόσες φασαρίες, δεν πηγαίνεις καλύτερα να σε πληρώσῃ, ο καλός αυτός παππούς, πού τον υπηρέτησες πόσον πιστά; . . . Έμπρός λοιπόν, ξεκουμπίσου απ' εδῶ. . .

Και ο Χάουκινς, σκυμμένος, άρχισε να περιτυλίσῃ το έγγραφόν του, δια να πάῃ να πληρωθῆ από τον Άλη μπέη Όμαρ. Και έφυγεν άπελπισμένος από το σπίτι της κυρά Γιασεμίνιας.

ΙΘ'.

ΑΣΧΗΜΟΣ ΜΟΡΦΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΧΑΟΥΚΙΝΣ

"Αμα έβγήκεν από το σπίτι εκείνο, μέσα εις το όποιον εξέχθη τόσος προσβολάς, ο αϊδεσιμώτατος έσταμάτησε και έσκέφθηκε προς στιγμήν. Αφού απέτυχε εκεί, απέφασισε να πάῃ και ν' αποζημιωθῆ από τον Άλη μπέη Όμαρ.

Όλίγον ύστερώτερα έφθασεν εις την οικίαν του προϊσταμένου του Ζοε Σμιθσον.

Ο Ζοε Σμιθσον έτυχε να είναι κακοδιάθετος εκείνην την ήμεραν περισσότερον από την παρασμένην νύκτα. Ηθελε να πνίξῃ τας άποτυχίας και τας προσβολάς εις το κρασί και από το πρωί το είχε ρίξῃ" στο ποτό. 'Αλλά το κρασί καμμιά φορά άντι να διώξῃ την μελαγχολίαν, την αυξάνει. Αυτό είχε πάθη εκείνην την ήμεραν ο μίστερ Ζοε και ο καύμενος Χάουκινς έφθασεν έχῃ εις καλήν ώραν.

Κατά πρώτον ο μυστικός αστυνόμος υπεδέχθη τον Χάουκινς με ψυχρότητα. 'Αλλά άλλαξαν τα πράγματα άμεσα όταν ο Χάουκινς εξέθεσε τα παραπόνά του και τον παρεκάλεσε να τον βοηθήσῃ, δια να εισπράξῃ τα χρήματα. Τότε ο μίστερ Σμιθσον έγινε τρελλός από την φούρα του.

—Τα χρήματά σας! . . . Και δεν εντρέπεσαι πάλιν να ζητάς χρήματα;

—Πώς, πάλιν; . . . Είναι η πρώτη φορά, μίστερ Ζοε, πού ζητώ διότι το φαρμακείον μου κατεστράφη.

—'Ηθελα να καταστραφῆ πέρα πέρα! ήθελα να καῖῃ και τῃ σπιτί σου άκόμη, ήθελα να ιδῶ και την ευγένειάν σου θαιμένην μέσα εις τα ερείπια!

—'Αλλά, . . . αλλά. . . 'Αλλά, έτραύλισεν ο Χάουκινς κατατρομαγμένος.

(*Επεται συνέχεια)

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Υπήκουσε και συνεβουλεύθη ένα ιατρόν, ο οποίος αφ' ου τον εξήτασε, του είπεν ότι ή κατοικία του επί του πλοίου, ένεκα της υγρασίας του λιμένος και των μολυσματικών αερίων αυτού, ήτο επιβλαβής εις την υγείαν του και έπρεπε να κατοικήσῃ εις την εξοχήν.

Η δήλωσις αυτή του ιατρού κατετάραξε την ψυχήν του θυμώδους φίλου μου, ο οποίος μου έδήλωσε ότι ποτέ δεν θά άπεχωρίζετο από το πλοϊόν του.

«Μαζί έταξειδεύσαμεν, μαζί θά άποθάνωμεν, έφώναξε, και κανένας ιατρός εις τον κόσμον δεν είμπορεί να με έμποδίσῃ!» είπεν εις τον ιατρόν.

«Όταν την άλλην ήμέραν του υπενθύμισα τας συμβουλὰς του ιατρού, μου είπε με άφελειαν μικρού παιδιού.

— «Μπᾶ! όλα αυτά είναι άνοησίες. Βιξέυρετε πολύ καλά, φίλε μου, ότι όταν πρόκειται ν' άποθάνῃ κανένας άνθρωπος, πρέπει ν' άποθάνῃ. Και έπειτα μήπως δεν έζησα αρκετά; Δεν είμπορώ βέβαια να είπω πως ή ζωή δεν είναι ωραία, αλλά

τόρα μου έγινε πολύ μονότονος και εις το τέλος να σου πῶ, κουράζεται κανένας και θέλει να αναπαυθῇ. Είδα πολλές χώρας, έταξειδεύσα πολύ εις την θάλασσαν, επώλησα πολλούς μαύρους, άγόρασα πολλά πλοία, έσκότωσα πολλόν κόσμον: φθάνουν νομίζω αυτά...»

Και έπτυσε κατά γῆς μετ' άηδίας.
— Και έπειτα την νύκτα τα όνειρά μου περιστρέφονται περί τας περιπέτειάς μου βλέπω τον γορίλλαν, τον Αμερικανόν, το επαναστατικόν δικαστήριον και την πριγκίπισσαν και αυτήν δε ακόμη την καυμένην τίγριν, έπειτα τους Μαύρους και τους Άγγλους να πνίγονται. Αλλά πάντοτε, πάντοτε βλέπω έκείνον τον Σκῶτον ναύτην, ο οποίος με παρατηρεῖ με τα άσπρα του μάτια, χωρίς να θέλῃ να μου είπῃ, εάν ήτο νεκρός ή ζωντανός...

— Έπειτα να σε είπω βαρέθηκα να κουνιούμαι πενήντα χρόνια επάνω σε μία σανίδα και τόρα ζηλεύω να κοιμηθῶ εις την ξηράν. Πιστεύω ότι ο θάνατος είναι ύπνος και εγώ νυστάζω πολύ. Είναι άνάγκη όμως να όμιλήσω με τον ναυτήγον.

Μετά τρεῖς ήμέρας ο Κουγκουρτάν με συνήτησε εις τον δρόμον και μου εξέθεσε την άπόφασίν του.

Ηγόρασε ένα μεγάλο κτήμα, το όποϊον εύρίσκατο επί

ένος λόφου, από του όποϊου εφαινετο ή θάλασσα και το φρούριον της Παναγίας της Φρουράς.

Η «Παναγία» διελύθη εις τὰ εξ' ών συνετέθη και μεταφέρθη εις το κτήμα και εκεί κατεσκευάσθη πάλιν άλλο πλοϊόν εντός μιᾶς κοιλότητος και κατ' αὐτόν τον τρόπον ο Κουγκουρτάν και τὰς συμβουλὰς του ιατρού εξετελεί και δεν έχωρίζετο από τον παλαιόν σύντροφόν του.

Επί δύο μήνας ειργάζοντο οι ναυπηγοί και την 22αν Σεπτεμβρίου 1835 ο πλοίαρχος επεβιβάσθη πάλιν εις το πλοϊόν του, το όποϊον τόρα ήτο υπέρποτε άλλοτε ωραϊόν.

Διά να τον διασκεδάσω όλίγον του υπέβαλον την ιδεάν να εγκαινιάσῃ το πλοϊόν και να προσκαλέσῃ μερικους φίλους του πλοίαρχου και τους παλαιούς ναύτας του, οι όποιοι εύρίσκοντο εις την Μασσαλίαν.

Δεν είμπορεῖτε να φαντασθῆτε την εντύπωσιν, την όποϊαν έδιδε το πλοϊόν αυτό εν τῷ μέσω άκανθών και βράχων. Διά

Οι πρώτοι «Βέλγες ναύται, οι άποβιβασθέντες προς κατάληψιν της Καβάλλας (Φωτογραφία σταλείσα υπό Β. Τερζιῆ)

να συμπληρωθῇ δε επί το φυσικώτερον ή εικόν, έβαλαν και μίαν βάρκαν κάτωθεν της σκάλας.

Ανέβην την κλίμακα κατ' εύρον τον Κουγκουρτάν μαζί με ένα ιερέα πολικόν. Όλίγον μακρότερα εύρίσκατο ένας γέρονς ναύτης και ένα μικρό ναυτόπουλο· αυτοί ε-χρησίμευον ως υπηρέται του πλοίαρχου και παρέμενον κοντά του.

«Τόρα που ήλθατε, φίλε μου, είπεν ο πλοίαρχος, ο παπᾶς θά ψάλλῃ τον άγιασμόν και έπειτα θά γευματίσωμεν».

Ο ιερεύς έκαμε τον άγιασμόν, περιήλθε όλον το πλοϊόν, ενώ ήμεῖς τον ήκολουθήσαμεν, ραντίζοντας διά του άγιασματος όλα τα μέρη αὐτοῦ.

Εγώ παραστῆ εις πολλους άγιασμούς, άλλ' υπό άλλας συνθήκας· το άπολιθωμένον αυτό πλοϊόν, ή σιγή ή όποία μας περιεκύκλωγε, ή έρημη γέφυρα, έδιδεν εις την τελετήν αὐτήν ὄψιν επιβλητικὴν και ωραϊάν. Μου εφαινετο ως να ήκουα κλαγγὰς όπλων και τριγμούς άλυσοιδών· έβλεπον να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται κατά σειράν ναύται με δαιμονιώδεις ὄψεις και άλλα φαντάσματα με κόκκινα ενδύματα, τα όποια, εφαινετο, ότι εκ φόβου δεν έπλησίαζον τους ναύτας· έπειτα όλα εξαφανίζοντο ὡσαν να έσάρωνε διά της άοράτου πτέρυγός του ο θάνατος όλους τους ζώντας και όλους τους νεκρούς, οι όποιοι τόσας φορές είχον αιματώσῃ την γέφυραν της «Παναγίας».

Εφαγόμεν σκυθρωποί και όμιλούσαμεν χαμηλοφώνως· ο καθείς μας ήξευρε πολύ καλά ότι έκείνα δεν ήσαν εγγαίνια άλλ' έτοιμασία διά θάνατον.

Εν τούτοις ο Κουγκουρτάν εγκρατεστάθη εντός του πλοίου του.

(«Επεται συνέχεια»)

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑΝ

Όλοι βεβαίως θά νομίζετε ότι παντού οι λαοί άφίνουν τα βρέφη των να μεγαλώνουν και να εξελίσσονται έλευθέρως όπως τα φυτά. Απατάσθε. Όλως διόλου το αντίθετον συμβαίνει. Είδος ανόστικτου ὄθει τους βαρβάρους λαούς να διαστρεβλώνουν το έργον της φύσεως. Από κακήν αντίληψιν του ωραίου, οι άγριοι λαοί διαμορφώνουν τα κρανια των βρεφών. Ούτω π. χ. μερικαι φυλαί Ίνδων της Νοτίου Αμερικῆς, πιέζουν το μέτωπον του άρτιγεννήτου βρέφους, ίνα τούτο λάβῃ ὄρισμένον σχῆμα, το όποϊον αὐται επιθυμοῦν. Οι Κιριζι λαός της Σιθωρίας, με πίσει της χειρός των εύρύ-νουν το πρόσωπον των βρεφών.

Ίσως νομισήτε, ότι αὐτά όλα εἶνε προλήψεις και εθίμα άπαντώμενα μόνον εις τους άγριους λαούς της Αφρικῆς και της Ασίας.

Δεν έχετε όμως δίκαιον. Και εις χώρας, διεκδικούσας πρωτεία πολιτισμοῦ, υπήρχον πρό τινων ετών και ίσως να

ΠΩΣ ΕΦΑΣΚΙΩΝΟΝ ΑΙ ΡΩΜΑΙΑΙ ΤΑ ΒΡΕΦΗ ΤΩΝ

Τι μαρτύριον ὄφισταντο τα ἄδωα αὐτά παιδάκια μέσα εις τις φασιές των αὐτῆς! Κυντάτε εις τα πρόσωπα των πᾶς εἶναι ζωγραφισμένον ο πόνος Μητέρες! ἄφισατε τα παιδία σας ἀράσκατα διά ναποκτήσουν δυνάμεις και εδμησιάν.

υπάρχουν ακόμη αι αὐται και ίσως χειρότεροι προλήψεις ακολουθοῦσαι την εξέλιξιν των βρεφών. Ούτω π. χ. εις το Όεβερν, έπαρχίαν της Γαλλίας, αι μητέρες έσυνειθίζον, μόλις γεννηθῇ το παιδί, να το βάξουν να κοιμάται επάνω σε πέτρινον μαξιλάρι και τούτο, ίνα το όπισθεν μέρος του βρεφικοῦ κρανίου πιεσθῇ και διαπλατυνθῇ.

Και εις την Γερμανίαν επίσης ή αὐτή προλήψις άπαντάται με διάφορον τρόπον εκτελέσεως· έκεί δηλαδή, διά να επιτύχουν το αὐτό αποτέλεσμα, συνδέουν τον πώγωνα με την κορυφή της κεφαλῆς, με επιδέσμους τους όποιους σφιγγουν εις τοιοῦτον βαθμόν ὥστε το όπίσθιον μέρος του κρανίου του βρέφους πεταχθῇ προς τα έξω.

Εις πολλὰς έπαρχίας της Γαλλίας, Γερμανίας, Αγγλίας, Σουηδίας, υπάρχουν ακόμη αι προλήψεις αὐται υπό διαφόρουςμορφάς, αι όποια πραγματικῶς δεν έχουν άλλον σκοπόν παρὰ να φανεύουν το μικρό παιδί, με την όλεθρίαν επίδρασιν την όποϊαν έχουν επί του ὄργανου της σκέψιως, επί του εγκεφάλου δηλ-του όποϊου ή δξύτης αμβλύνεται πολύ.

Μηχάνημα εις το όκοιον ετοποθετοῦντο τα βρέφη διά να μάθουν να βαδίζουν. Ηράγμα τι στατιστικαι άπέδειξαν ότι εις τα φρενοκομεία της Γαλλίας το πλείστον των εν αυτοίς εγκλεισμένων έχουν τα κρανια πεπιεσμένα συνεπεία των όλεθρίων αὐτων προλήψεων αι όποια επικρατοῦν εις τους λαούς των έπαρχιῶν.

ΤΟ ΦΑΣΚΙΩΜΑ

Αλλ' αν αι προλήψεις αὐται διεστρέβλωνον την φυσικήν

εξέλιξιν του κρανιου των βρεφών, ή αμάθεια των χωρικών έφευρε και άλλα ὄργανα παρεμποδίζοντα την φυσικήν εξέλιξιν των άλλων μελών του σώματος, των χειρῶν, των ποδῶν κτλ.

ΕΝΑ ΒΑΡΒΑΡΟΝ ΕΘΙΜΟΝ

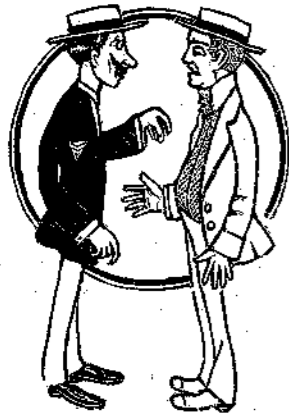
Εις πολλά χωριά αι μητέρες έσυνειθίζον να τοποθετοῦ τα μικρά των, μέσα εις σάκκους, τους όποιους έκρημοῦσαν εις τον τοίχον, αὐται δε έπήγαναν έλευθερα πλέον να έλασθουν εις τους άγρούς. Βαρβαρότερον εθίμον από τούτο, δεν υπήρξε ποτέ. Είναι δε τα σπάργανα, μακραι λωρίδες από πανί, με τας όποιας αι μητέρες έσφιγγόντοδενον τα σώματα των παιδιῶν των μέχρις ασφυξίας.

(«Επεται συνέχεια»)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΥΡΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΣΤΟΡΑ ΤΟΥ

Ένας κρεσπώλης, αφού έγραφε ένα αρνί, έβγαλε το σικότι και το έκρεμασε στον τοίχο, αυτός δε είσηλθεν εις το μαγαζί διότι κάποιος πελάτης είχεν έλθει γ' αγοράση κρέας. Την στιγμήν εκείνην ακριβώς διήρχετο από εκεί ο σκύλος ενός δικηγόρου, ο οποίος ήρχετο σιγά-σιγά αναγιγνώσκων έφημερίδα. Ο σκύλος ήτο πολύ λιχουδής' μόλις έμυρσθη το σικότι, δεν έχουσε άλλοτε άλλως τε και πολλά διατυπώσεις, μ' ένα πήδημα το άρπαξε από το καρφί. Ο κρεσπώλης ήταν έτοιμος να κτυπήσει το σκυλί και να πάρη πίσω το σικότι αλλά συνεκρατήθη μόλις είδε να πλησιάζη, ο δικηγόρος, ο κύριος του σκύλλου.

— Καλώς τον κύρ-Δημήτρη. Δεν μου λές, κύρ-Δημήτρη, εσύ σαν δικηγόρος θα ξέρεις θέβαια' όταν ένας σκύλλος ενός κυρίου ήρχετο και μου έτρωγε ένα σικότι, τι πρέπει να του κάνω αυτού του κυρίου;

— Εί! καυμένα και σύ, αυτό δεν ήξεύρεις; απλούστατα να τον καταγγείλεις ή να του ειπής να σε πληρώσει. — Οραία κύρ-Δημήτρη. Ορίστε λοιπόν κυτιάτε εκεί τον σκύλλον σας που μου τρώγει το σικότι' άρα πληρώσέ με...

— Ο δικηγόρος τα εύρηκε σιούρα' που να φαντασθή ο δυστυχής ότι ή συμβουλή του θα εξετελείτο εις βάρος του. Έν τούτοις όμως δεν τα έχασε. — Μάλιστα, να σου το πληρώσω. Πόσο κάμνει; — Μιά δραχμή, κύρ-Δημήτρη, για σένα χατηρικώς. Είναι αρνίσιο βλέπεις και κοστίζει... — Πολύ καλά' να πάρε! και ο δικηγόρος του έδωσαν ένα φράγκο.

Ο κρεσπώλης ήτσιμάζετο να το τσεπώσει, άλλ' ο κύρ-Δημήτρη, πειδ έξυπνος, τον έπρόλαβε. — Καλά εγώ το επλήρωσα το σικότι' αλλά πρέπει να με πληρώσεις και σύ δια την συμβουλήν μου. Δόσε μου ένα φράγκο, χατηρικώς για σένα.

Ο κρεσπώλης, ο οποίος εύρηκε το μάστορά του, ήναγκάσθη να σκάση το φράγκο εις τον δικηγόρον και έφυγε γλήγορα-γλήγορα, φεβούμενος μήπως ο δικηγόρος του ζητήση και τίποτε έξοδα χαρτοσήμου!!

Αμ' ο καυμένος δεν έσκέφθη, ότι με τον δικηγόρον δεν ήμπορεί κανείς να τα βγάλη πέρα...

Β. Γ. Πύνας.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Ένας βασιλεύς, επειδή έβλεπε ότι όλα τα έγκλήματα προήρχοντο από το κρασί, έσκέφθη προς τον καλόν της χώρας του να το καταργήση. Φαντασθήτε τώρα τι έγεινεν εις την χώραν εκείνην. Θρήνος και όδυμμός. Οί μπεκρηδες και

οί κρασσοπατέρες έσήμεσαν επανίστασιν και άπειλούσαν να εκθρονίσουν τον βασιλέα, αν δεν επέστρεπε το κρασί. Έτσι πήγαιναν τα πράγματα, όταν ο βασιλεύς έδέχθη την επίσκεψιν άλλου βασιλέως γειτονικής χώρας, εις τον όποιον επέηνε το μέτρον το όποιον είχε λάβει κατά του κρασιού.

— Έκάνατε πολύ άσχημα, απήνηνε ο ξένος βασιλεύς, όχι μόνον διότι κατεστήσατε δυστυχείς τους υπήκους σας, αλλά και διότι το κρασί έχει την ιδιότητα να κάμνη τους στραβούς να βλέπουν, τους κουτσούς να περιπατούν και τους πτωχούς πλουσίους.

Ο ιδικός μας βασιλεύς δεν ήμπορούσε να το καταλάβη αυτό και είπε:

— Έάν μου τα άποδείξης όλα αυτά, θα διατάξω να επιτραπή το κρασί.

— Πολύ καλά, απήνηνε ο ξένος βασιλεύς και έστειλε να εύρουν ένα στραβόν, ένα κουτσόν και ένα πτωχόν, τους όποιους να φέρουν εις το παλάτι. Τους έποποθέτησε και τους τρείς αυτούς εις ένα χωριστό δωμάτιον, όπου τους ανέμενε Λουκούλλιος τράπεζα.

Τους άρισαν εκεί και οι βασιλείς εκρόδησαν πίσω από την πόρτα και παρατήρουν από την κλειδαρότρυπα.

Αρσού οι τρείς σακάτηδες έφαγαν και έπιον κατά κόρον, φυσικά τω λόγω έμεθύσαν. Τότε ο στραβός άρπάζει το ποτήρι με το κρασί και επάνω εις το μεθύσι του λέγει:

— Βρέ το εύλογημένο χρώμα που σου έχει' θαρής πώς είναι κρασί.

Ο κουτσός τότε άπαντά φουρκισμένος.

— Βρέ Θεόστραβε εσύ δεν βλέπεις τον ήλιο, και βλέπεις το κρασί; ή θέλεις να σηκωθώ επάνω να σε άρχισω στις κλωτσιές;

Ο ζητιάνος όμως επεμβαίνει τότε και λέγει.

— Βρέ χαμένε, εσύ δεν ήμπορείς να πάρης τα πόδια σου, όχι μου θέλεις να δώσης και κλωτσιές. Άδει να γαθής από εδώ! αν το κάμης αυτά, εγώ θα σου δώσω χίλιες λίρες.

Ο βασιλεύς, ο οποίος τα ήκουεν όλα αυτά, ένόησεν ότι είχε δικαίον ο ξένος βασιλεύς και επέτρεψεν οι υπήκοοί του να πίνουν το κρασί, και δι' αυτό και σήμερα αυτό είναι ο βασιλεύς των ποτών.

Η. Α. Πέτρος

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΑΙ Ο ...: ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

Τα ανέκδοτα τα όποια στολίζουν την ιδιωτικήν ζωην των αυτοκρατόρων της Γερμανίας, είναι πολλά και νόστιμα. Διηγούνται ότι κάποτε ο Φρειδερίκος ο μέγας της Πρωσίας, επεχείρησε περιοδείαν ανα την χώραν του. Μεταξύ άλλων επεσκέφθη και ένα όγρωτάτον φρούριον, του όποιου δικαυτής είχε ταχθή γνωστός του και άπόραχος άξιωματικός, περι του όποιου έγνώριζεν ότι επέζετο υπό οικογενειακών υποχρεώσεων. Τον ήρώτησε πώς διήρχετο τας ώρας του εις το άπομεινωμένον εκείνο μέρος.

— Πώς να τας διελθω, Μεγαλειότατε, έχω μερικά βιβλία, τα όποια ξεφυλλίζω αναγιγνώσκων.

— Πολύ λαμπρά, άγαπητέ μου Χαϊκέλ' αφού είσθε τόσο φιλομαθής, θα σας στείλω προσεχώς από το Βερολίνον μερικούς τόμους δια να έχετε.

— Θα σας είμαι αιώνιως εύγνώμων, Μεγαλειότατε. Σημειωτέον ότι ο Φρειδερίκος εξέτιμα πολύ τον άξιωματικόν αυτόν δια τας πολλές στρατιωτικές άρετάς του και τον λαμπρόν χαρακτήρα του. Δια τούτο μόλις επέστρεψεν εις το Βερολίνον, ή πρώτη του φροντίς ήτο να του άποστείλη τους δύο τόμους τους όποιους του είχεν υποσχεθή.

— Ος σας είμαι αιώνιως εύγνώμων, Μεγαλειότατε.

Σημειωτέον ότι ο Φρειδερίκος εξέτιμα πολύ τον άξιωματικόν αυτόν δια τας πολλές στρατιωτικές άρετάς του και τον λαμπρόν χαρακτήρα του. Δια τούτο μόλις επέστρεψεν εις το Βερολίνον, ή πρώτη του φροντίς ήτο να του άποστείλη τους δύο τόμους τους όποιους του είχεν υποσχεθή.

— Ος σας είμαι αιώνιως εύγνώμων, Μεγαλειότατε. Σημειωτέον ότι ο Φρειδερίκος εξέτιμα πολύ τον άξιωματικόν αυτόν δια τας πολλές στρατιωτικές άρετάς του και τον λαμπρόν χαρακτήρα του. Δια τούτο μόλις επέστρεψεν εις το Βερολίνον, ή πρώτη του φροντίς ήτο να του άποστείλη τους δύο τόμους τους όποιους του είχεν υποσχεθή.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 58^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

- 1) Σύρος - Κύρος
- 2) Δόλον φόβου
- 3) Πόρος - Σπόρος

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: 'Αθηνών: Α. Καλός, Σιδηρά Μεραρχία, Σ. Περιμένης, Α. Κάλρας, Σαραντάπορος, Ταυγέτη, Ααρίας: Γ. Διακόπουλος, Ν. Φορτούνας, Καρδίτσης: Δ. Παναγιωτόπουλος, Λυκούργος Νεραντζής, Γ. Πετρή. Ναυπλίου: Θεόδωρος Παπαντωνόπουλος.

Έκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οί: Α. Καλός (ένα 'Αλμπουμ δια Κάρτ-Ποστάλ) Δ. Παναγιωτόπουλος (5 τεύχη του Καλλιτέχνου).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: 'Ιωαννίνων Δημ. Χαρολάμπου, Μαριμαρωμένος Βασιλέας, Πανελλήνιος 'Αστήρ, 'Αθηνών: Δημ. Ι. Δημητρήλης, 'Ιωάν. Π. Τσολάκος, Λεων. 'Αρνιώτης, Δημ. Μπομπότης, Ρωθύρος ο Κακακτητής, Πύργου: Διάβολος Ευδάτος, Κανόνι του Κιλκίς, Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Πειραιώς: Εύθ. Ν. Στάθης, 'Ηλ. Γεωργιλιάς, Κυπαρισσίας: Δαφνοστεφής Στρατηλάτης, Αηξουρίου: Ρεγγ. Κολλέντη, Μαργ. Γρ. Κλαδά, Γέττα Ν. Κλαδά, Βόλου: 'Εκατόμβη Σαραντάπορου, 'Αμαλιάδος: Στ. Δ. Βασιλόπουλος, 'Αργους: Γ. Π. Χλιμίντζας.

Έκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οί: Πανελλήνιος 'Αστήρ, (5 τεύχη του Καλλιτέχνου) Δημ. Δημητρήλης (3μηνον συνδρομήν).

ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Πειραιώς: Θεμιστοκλής, 'Ισιδ. Π. Γεωργιλιάς, Παν. Καλαφάτης, Χαλκίδος: Δημ. Βασιλείου, Κορίνθου: Π. Δημητρακόπουλος, 'Αγριλέζας: Στ. Π. Νυχάζ, 'Αθηνών: 'Επτανήσιος, 'Ιωάν. Ρουβινέτης, 'Αναστ. Παπαδάτος, 'Αργους: Μάνος Ν. Οικονόμου, 'Αγ. Γ. Καμπόσος, Πύργου: Χ. Α. Παπαθανασίου.

Έκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οί: 'Ισιδ. Γεωργιλιάς, (ένα τεύχος του Καλλιτέχνου).

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 58^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

- καλσοΔέτης
- Εύλωνος
- καλσοΔέτης
- φΕσι
- τοΆρουχι
- βούΓαρος
- φούντΑ
- Τούρκος
- φουΣτανέλλα.

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΙ: Αηξουρίου: Ρεγγίνα Κολέντη, Μαργ. Γρ. Κλαδά, Γέττα Ν. Κλαδά. 'Αθηνών: Ρωθύρος ο Κακακτητής, Ι. Π. Τσολάκος, Ταυγέτη, 'Αχ. Μπαλακιάκης, 'Επτανήσιος, Ι. Ρουβινέτης, Δημ. Μπομπότης, Γ. Καρούνης, Τριπόλεως: Νεφέληγερέτης Ζεύς, Πειραιώς: Θεμιστοκλής, 'Αδαμ. Σπατινακης, 'Ηλ. Π. Γεωργιλιάς, 'Αλ. Ι. Κουτέπας, Χαλκίδος: Δημ. Ν. Βασιλείου, Κορίνθου: Π. Δημητρακόπουλος, 'Αγριλέζας: Στ. Π. Νυχάζ, Πύργου: Σοφία Β. Σταθά, Τσίγιος Μπετόχ, Κανόνι του Κιλκίς, Διάβολος Ευδάτος, Ν. Β. Νικολόπουλος, Π. Π. Πετρόπουλος, Στ. Καρανικόλας, 'Αργους: Εύχη της μάννας, Μάνος Ν. Οικονόμου, 'Αγαμ. Καμπόσος, Θεόδ. Ψυχογιός, 'Αλ. 'Αλωνιστιώτης, Κ. Λομβαρδιάς, Κυπαρισσίας: Δαφνοστεφής Στρατηλάτης, Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Βόλου: 'Εκατόμβη Σαραντάπορου, Χαροκοπιού: Δημ. Ι. Καλογεράκης, Βασ. Π. Παναγιόπουλος, 'Αμαλιάδος: Στ. Δ. Βασιλόπουλος, Πύργου (Τριφυλλίας) Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Μuntz-del-Gar Τζένου Μιταράκη.

Έκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οί: Ταυγέτη, (5 τεύχη του Καλλιτέχνου) Ρεγγίνα Κολέντη (ένα Σέρλοχ Κόλμας) Σοφία Σταθά, (ένα άμερικανικόν κονδολοφόρον) Μάνος Οικονόμου, (μίαν 'Ησον του Αιγαίου) Β. Παναζόπουλος, (ένα τεύχος του Καλλιτέχνου).

Θέλων όμως να εύρηγητήση τον άξιωματικόν και να τον έλαφρώση οικονομικώς, εις τας σελίδας των δύο τόμων έπεκόλλησεν άρκατά χαρτονομίσματα.

Ο άξιωματικός, λαβών τα βιβλία, έγραψεν εύχαριστήριον επιστολήν προς τον αυτοκράτορα εις την όποιαν όμως συγχρόνως του έλεγεν ότι ηύχαριστήθη πολύ από τους δύο πρώτους τόμους και αναμένει και την συνέχισιν. Ο αυτοκράτωρ λαβών την επιστολήν του άξιωματικού έγέλασεν υπερβολικά δια την εύφυσίαν του και του έστειλεν έναν ακόμη τόμον, όμοιον προς τους προηγούμενους. Είχαν όμως την προνοητικότητα εις την επιστολήν να του γράφη «Αυτός ο τόμος που σας στέλλω είναι ο τρίτος και ο...τελευταίος».

Διότι εάν εξακολουθούσε αυτή ή δουλιά, ο μόν αυτοκράτωρ θα έγίνετο άξιωματικός, αυτός δε αυτοκράτωρ υπό οικονομικήν πάντοτε έποψιν.

Ν. Κ. Κουρμούλης.

ΠΩΣ ΗΕΥΧΑΣΑ

'Αγαπητά μου εξαδέλφια, θα σας ειπώ πώς έγράφη συνδρομητής εις τον «Παιδικόν 'Αστέρα», το λαμπρόν αυτό περιοδικόν, τον άχώριστον σύντροφον κάθε παιδιού. Δεν έγράφη όπως όλοι σεις. 'Ακούσατε' θα ήτον χαράμματα' όποτε ξαφνικά εξόπνησα από μίαν φωνήν. Προσπάθησα να ένθυμθώ, αλλά τίποτε. 'Όποτε πάλιν άκούω την φωνήν «'Ο Παιδικός 'Αστήρ...» 'Επστάθηκα λοιπόν έτσι όπως ήμην με τα νυκτικά μου από το κρεβάτι, έτρεξα εις την μητέρα μου, ή όποία είχεν εξυπνήσει, και της έήτησα να μου δώση μιá δεκάρα.

Δεν σου δινω μου είπεν, διότι πηγαίνεις και την τρώγεις κάστανα.

Κεραυνός να έπιπτε επάνω μου, δεν θα έτρόμαζα τόσο. Τι να κάμω; όσον περνούσεν ή ώρα, τόσο και ή άγωνία μου έμεγάλωνε. Δεν της είπα τίποτε, αλλά έτρεξα εις τον θείον μου.

— Θεέ μου, σε παρακαλώ πολύ, δόσε μου μιá δεκάρα... — Τι την θέλεις παιδί μου;

Τότε του διηγήθη όλα, πώς δηλαδή άλλοτε εξοικονομούσα μιá δεκάρα και ήγόραζα τον «Παιδικόν 'Αστέρα» και ότι τον άγαπούσα πολύ, και ότι ή μαμά μου δεν ήθέλησε να μου δώση δεκάρα.

Ο θεός μου, τί καλός άνθρωπος, μου έδωσε μιá δεκάρα και είπεν εις την μαμάν μου:

— Ο Γιώργος έχει δικαίον που ζητάει δεκάρες, διότι μ' αυτές αγοράζει τον «Παιδικόν 'Αστέρα». 'Όχι μόνον δεκάρα θα του δώσω, αλλά θα τον έγγραψω και συνδρομητήν. Έτσι ήσύχασα και τώρα περιμένω κάθε δέκα ήμέρες τον 'Αστέρα» εις το σπίτι μου, χωρίς να με νοιάζει αν ή σέπη μου βροντά ή όχι.

Γ. Σπίνης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 1) Αίνημα "Αρθρον είναι το πρώτον μου όσοτον το δεύτερόν μου Μέγαν άρχαίον ποιητήν κάμνει το σύνολόν μου. 'Αγαμ. Καμπόσος
- 2) Συλλαβογράφος Πρόθεσιν, σύνδεσμον με έπίρρημα φίλε άνζενώσης, πράγμα που φορείς εύθους θα φανερώσης. Χαρ. Ι. Κανελόπουλος
- 3) 'Ελλειποσύμφορον . ε. α. η ε. α. α. Κούλης Π. Κωστόπουλος

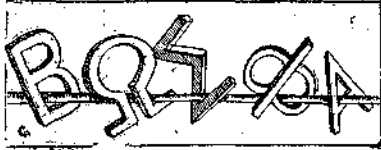
ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΔΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Αγαπητά μου ανήγρια,

Νά κι' ο Βούλγαρος Λεονταρής. Αυτός που με 'βδομάδα έχειάζετο νά' χάμη τόν περιπατό του στην Αθήνα και στο Βελεγράδιον!

Τί να μοιράσωμε! τί να μοιράσωμε! έλεγε στους Έλληνες και Σέρβους. Έγω ένι-

χισα τους Τούρκους με τις 650 χιλιάδες του στρατού μου!! Έσεις τί είχατε; 60 χιλιάδες ή ένας και 90 ή άλλος σας! Σε μένα ανήκουν

όλα! Έσεις να μείνετε εύχαριστημένοι να σας άψισω όσα έχετε δικά σας. Και όταν τόν φίλον τόν έβαλαν στο κυνηγητό οι Έλληνες και Σέρβοι και έφυγε σαν λαός προς την Σόφια, και του έλεγαν γιατί φεύγεις έτσι, άπάντα: δεν έχω τόρα όλο μου το στρατό εδώ, — τόν είχε ξεχάσει στο μπασούλο του ο άνθρωπος — τριάντα χιλιάδες έχω στους Έλληνες και 40 στους Σέρβους!!!

Αυτό τέλος του Λεονταρή το όνομα θέλω να μου σχηματίσετε από τα γράμματα όπου βλέπετε στη Μαγική μας Εικόνα καθ' όν τρόπον εύρήκατε και του προηγούμενου φύλλου και να μου γράψετε μέχρι της 25 Νοεμβρίου. Δώρα θα δώσω τα του προηγούμενου φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σας συνιστώ θερμότατα μίαν νέαν σειράν εκδόσεων τήν όποιαν έβαλεν έμπρός το Βιβλιοπωλείον Δημητράκου. Αί εκδόσεις αύται αποτελούνται από βιβλιάρια αυτοτελή εν 32 σελίδων με 7 — 8 όφθαλα εικόνες εκ των όποιων αι δύο όλοσέλιδοι και όφραστον πολύχρωμον έξώφυλλον αυτό δεν είναι από τα κοινά μουζορογραφήματα, αλλά τέλειον καλλιτέχνημα κατά την όμολογίαν ειδίκων.

Ένωστών από τα βιβλιάρια θα πωλήται λεπτά 20 εις όλα τα βιβλιοπωλεία των Αθηνών και επαρχιών. Προς δε θα το πωλούν και οι έφημεριδοπώλα.

Έπειδή ενδιαφέρομαι να αγοράζετε όλοι σας τα βιβλιάρια αυτά — όχι βεβαίως διά το βιβλιοπωλείον Δημητράκου, πιστεύσατέ το — αλλά διάτι πιστεύω ότι θα σας ωρελήσουν πολύ, θα σας έπικω όλίγας λέξεις δι' αυτά, δηλ. ποίος είναι ο ήρωας των διηγημάτων και ποιος ο συγγραφέας αυτών. Και ήρωας μόν αυτών είναι ο πνευματωδέστερος άνθρωπος των ήμερών μας, ο όποιος εις διάστημα όλίγον έγινε το άντικείμενον του θαυμασμού όλοκλήρου του κόσμου διά το σπινθηροβόλον πνεύμα του, ο Σέρλοκ Χόλμς. Ο Σέρλοκ Χόλμς είναι Άγγλος αστυνομικός δεν έχει όμως άξίωμα στρατιωτικόν, δηλ. δεν είναι ούτε αξιωματικός, ούτε άστυφίλαξ, αλλά πολίτης. Είναι ένα είδος άνωτέρου μυστικού όργάνου, είναι όμως τόσο φοβερός εις την έξυπνάδα, ώστε με λογικούς συλλογισμούς ανακαλύπτει όλα τα κοινωνικά μυστήρια.

Τά άπομνημονεύματα του Σέρλοκ Χόλμς δηλ. τα βιβλιάρια αυτά, έχουν δημοσιευθή εις όλας τας γλώσσας του κόσμου όχι από περιέργειαν, αλλά από χρησιμότητά, διότι εκείνος όπου τα μελετά μανθάνει να σκέπτεται, να αυτενεργή όπως σας λέγουν οι διδάσκαλοί σας. Εις την Ευρώπην μάλιστα, έπειδή οι εκδόται των βιβλίων του Σέρλοκ πλουτούν από την τεραστίαν κυκλοφορίαν όπου έχουν τα βιβλία αυτά, έδημιουργήθη ένα είδος βιομηχανίας και έπλασαν διαφόρους ψεύτικους αστυνομικούς και άπομιμούνται τα κατορθώματα του Σέρλοκ, αλλά δεν έμπορούν ούτε να προσεγγίσουν.

Και ξεύρετε το διατί; διότι είναι και ο συγγραφέας των ό Conan Doyle (Κόναν Ντόυλ) ο ειδιχώτερος των ανθρώπων

εις το να γράφη τοιαύτα. Είναι μία άνεγνωρισμένη παγκόσμιος αυτοριτέ (αθεντία). Ένθουσιάζετο όπου το παρελθόν χαλοκαίρι έγραφαν όλα αι έφημερίδες διά μίαν Κυρίαν Σταίνελ, ή όποία κατηγορείτο ότι έφρόνευσε τον άνδρα της και την μητέρα της; Το ένθουσιάζετο; Η Γαλλική Δικαιοσύνη έζήτησε την γνώμην του Κόναν Ντόυλ, και διτι αυτός ειπε μόλις συνελήφθη ή Σταίνελ, αυτό άπέδειχθη κατόπιν και υπό της δικης. Αυτά είναι τα άριστουργήματα, τα όποια σας συνιστώ.

Θ. Θανούκε, δεν έμπορώ να έγκρίνω αυτά όπου γράφετε μόνον Συλλόγους έχκοίνομεν

Κ. Τόγια, Θα διορθωθί και το ζήτημα της λήψεως του φύλλου αυτόθι έκάστην 1,10 και 20 του μηνός. Το σπουδαίον είναι το καλόν του περιεχομένου. Καλόν είναι βέβαια και το να μη καθυστερή ούτε ώραν, αλλά πρό παντός να περιέχη καλήν ύλην.

Πανελλήνιε Άστέρα, έλαβον την έπιστολήν σου και σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις. Εύχομαι να σε εύνοήση ο κληρος να κερδίσης γλήγορα.

Θ. Οικονόμου, το φύλλον θα σου στέλλεται εις την νέαν σου διεύθυνσιν τα φύλλα 50,58 έστάλησαν.

Κ. Αναστασοπούλε, δεν πειράζει και αν έγράθη ή άπόδειξις σου. Ο αριθμός είναι 2163. Φρόντισ να αναεώσθης έληξε εις το φύλλον αριθ. 59.

Γ. Μιχαλόπουλε, τα 20 χαρτιά άδύσεων σου έστάλησαν έγκαιρώς.

Μαμαρασομένη Βασιληά, ο κ. Δημητράκος έλαβε τας όρ. 15 και θα στείλη όσα βιβλία είναι έτοιμα. Η διεκπρωσις του φύλλου δεν γνωρίζει ποιοι είναι εκ του ταμείου της γήρας και ποιοι εκ ιδίων των. Βλέπει μόνον τίνων ή συνδρομή έληξε και τότε.

Μ. Πασχοπούλε, ενεγράψατε συνδρομητήν τον Β. Λαμποτιάδη;

Αλ. Αλωνιστιώτη, εις το έτήσιον Δαχσίον λαμβάνουν μέρος μόνον οι έτήσιοι συνδρομηταί και εκείνοι οι όποιοι έγιναν έτήσιοι από άναεώσεις 3μηνων ή 6μηνων συνδρομών. Η συνδρομή σου έληξε εις το 55ον φύλλον.

Στ. Βασιλόπουλε, αφού είναι άπαιτήσις του Συλλόγου, θα εύχαριστήσω τον άντιόν μου Άνδρ. Παπατών, άποστέλλουσα προς αυτόν διτι μου γράφετε.

Ν. Λουμάκο, διά το νέον σου ψευδώνυμον να μου γράψης κατά τα τέλη Δ)βριου. Πάει να παραπονησαι σύ; Το άνέκδοτόν σου του Βασιλέως Όθωνος έτσι ήθελα να το γράψης διά να είναι όφραστον. Διά τον Σύλλογον πρέπει να προμηθευθής προς το παρόν μόνον Καταστατικά και τόσα όσα είναι τα μέλη του Συλλόγου σου.

Γ. Χριστοδούλου, συμμορφωθήτε με τον όδηγόν όπου σας έστειλα ταχυδρομικώς.

Αγαπητέ μου Άρ. Πουλιαντζά, σου εύχομαι τελείαν άνάρρωσιν. Δεν ήμπορώ να ένθουσομαι τι έχει δημοσιευθί, αλλά μεθαίριον όπου θα γίνη καλά τα βλέπετε μόνος σου.

Έγκρίνονται Δόγια παιδιών: Έμμ. Γ. Μανσόλα, Γ. Άλωνιστιώτου, Περ. Σταθά, Μαρίας Ι. Γεραρή.

Έγκρίνονται: Δόσις, ποίημα Έμμ. Μανσόλα, το νησάκι που έγράθη Ν. Σκένταρη, από μικρά ξενητεμμένα διήγημα Γ. Χλιμίντζα.

Απορρίπτονται: Τα δύο κοίνα ποίημα χωρίς ρυθμόν. Έν μέσω νεκρών, Στους νεκρούς ως μέγαλα και άνευ ρυθμού. Θεοί βούλησις διά τα ίδια έλαττώματα Έπισης ο Δαίμων των όντιων ποίημα. Το οσιτάκι ποίημα, άτυχές εις έμπνευσιν.

Έγκρίνονται τα ψευδώνυμα Τύχη (Χ). Ένοσιέθων Ποσειδών (Τ. C.)